



Datum van  
inontvangstneming

:

29/10/2024

**Zaak C-617/24**

**Verzoek om een prejudiciële beslissing**

**Datum van indiening:**

23 september 2024

**Verwijzende rechter:**

Finanzgericht Düsseldorf (Duitsland)

**Datum van de verwijzingsbeslissing:**

4 september 2024

**Verzoekende partij:**

Siegfried PharmaChemikalien Minden GmbH

**Verwerende partij:**

Hauptzollamt Bielefeld

---

[OMISSIS]

**FINANZGERICHT DÜSSELDORF (belastingrechter in eerste aanleg  
Düsseldorf, Duitsland)**

**BESLISSING**

In het rechtsgeding tussen

Siegfried PharmaChemikalien Minden GmbH [OMISSIS]

[OMISSIS]

– verzoekster –

en

Hauptzollamt Bielefeld (hoofdkantoor van de douane  
Bielefeld, Duitsland) [OMISSIS]

– verweerder –

inzake

vergunning voor de regeling actieve veredeling

heeft de 4. Senat (vierde kamer)

[OMISSIS]

na de mondelinge behandeling op 4 september 2024 beslist als volgt:

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Is artikel 172, leden 1 en 2, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/2446 van de Commissie van 28 juli 2015 tot aanvulling van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad met nadere regels betreffende een aantal bepalingen van het douanewetboek van de Unie (PB 2013, L 343, blz. 1) geldig?

Tegen deze beslissing is geen beroep mogelijk.

## **Motivering**

### **I.**

- 1 Verzoekster nam in november 2018 contact op met verweerder in verband met het verlenen van een vergunning voor het gebruik van de regeling actieve veredeling van goederen die uit de Volksrepubliek China zijn ingevoerd. Verweerder wees verzoekster op 22 november 2018 op het feit dat de aanvraag door middel van een aanvraagformulier met een aanvullend blad moet worden ingediend. Voorts moeten de delen I, II, III en V van de vragenlijst voor douanevergunningen worden ingevuld en toegezonden.
- 2 Verzoekster heeft vervolgens op 14 december 2018 de verlening van een vergunning voor de regeling actieve veredeling ten aanzien van uit China ingevoerde goederen aangevraagd bij verweerder met een verplicht formulier. De aanvraag heeft zij op 17 december 2018 toegezonden. Zij heeft toegezegd dat zij de delen van de vragenlijst die voor de behandeling van de aanvraag nog ontbreken op een later moment indient. Op 22 januari heeft een medewerker van verweerder aan verzoeker medegedeeld dat „de aangevraagde vergunning voor de regeling actieve veredeling” [...] na onderzoek van de voorwaarden voor verlening van de vergunning onder nummer DE/IPO/8000AV000132 [zal] worden geregistreerd”.

- 3 Tijdens een gesprek op 7 februari 2019 hebben de vertegenwoordigers van verweerder verzoekster opnieuw erop gewezen dat zij de door haar in te vullen delen van de vragenlijst, nog moest indienen. In de daaropvolgende tijd is dit aanvankelijk niet gebeurd. Veeleer gaf verzoekster tot 18 juli 2019 uit China ingevoerde goederen verder aan om in het vrije verkeer te worden gebracht en betaalde in zoverre 1 173 497,14 EUR aan invoerrechten.
- 4 Op 12 april 2021 heeft verzoekster verweerder gevraagd een vergunning voor de regeling actieve veredeling van uit China ingevoerde goederen met terugwerkende kracht te verlenen. Hierbij verwees zij naar haar aanvraag van 14 december 2018 en het gesprek van 7 februari 2019. Zij motiveerde de nieuwe aanvraag met het feit dat de economische nadelen die door de betaling van de invoerrechten zijn ontstaan, achteraf zijn ondervangen. Per brief van 21 mei 2011 heeft zij onder meer de door haar ingevulde delen II en III van de vragenlijst voor de verlening van douanevergunningen toegezonden.
- 5 Verweerder heeft dat verzoek bij beschikking van 11 juli 2021 afgewezen. Daartoe heeft hij als volgt overwogen: Verzoekster heeft deel I van de vragenlijst voor douanevergunningen nog steeds niet overgelegd. Bovendien heeft zij de economische noodzaak niet aangetoond.
- 6 Verzoekster heeft in het daartegen ingestelde bezwaar het volgende aangevoerd: Aan de voorwaarden voor de verlening van de vergunning is voldaan. Met name is er sprake van een economische noodzaak om de vergunning met terugwerkende kracht te verlenen, omdat zij de invoerrechten niet kon afwentelen op haar klanten. De temporele beperking van de terugwerkende kracht van een vergunning door artikel 172 van gedelegeerde verordening (EU) 2015/2446 van de Commissie van 28 juli 2015 tot aanvulling van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad met nadere regels betreffende een aantal bepalingen van het douanewetboek van de Unie (PB 2015, L 343, blz. 1) (hierna: „gedelegeerde verordening 2015/2446”) is niet verenigbaar met het geldende Unierecht. Voor de vaststelling van artikel 172 van gedelegeerde verordening 2015/2446 heeft de Commissie zich niet kunnen baseren op een bevoegdheidsregel. Zelfs indien een bevoegdheidsregel zou bestaan, is de Commissie het juridische kader van artikel 211, lid 2, van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (PB 2013, L 269, blz. 1) (hierna: „douanewetboek”) te buiten gegaan.
- 7 Op 14 juli 2021 heeft verzoekster het door haar ingevulde deel I van de vragenlijst voor de verlening van douanevergunningen naar verweerder gezonden.
- 8 Bij besluit op bezwaar van 26 juli 2023 verklaarde verweerder het bezwaar ongegrond en motiveerde dit als volgt: verzoeksters aanvraag van 14 december 2018 betrof geen vergunning met terugwerkende kracht. Deze aanvraag was daarom geen aanvraag in de zin van artikel 172, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/2446. Op basis van verzoeksters aanvraag van

12 april 2021 kon haar geen vergunning met terugwerkende kracht worden verleend, omdat zij de laatste desbetreffende douaneaangifte op 18 juli 2019 had gedaan. Om die reden ontbreekt een economische behoefte om de door haar verzochte vergunning met terugwerkende kracht te verlenen. Verzoekster heeft bovendien geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 172, lid 2, van gedelegeerde verordening 2015/2446 aangevoerd. Het feit dat haar aanvraag van 14 december 2018 niet is afgewezen, kan niet als buitengewone omstandigheid worden beschouwd. De aanvraag kon niet worden onderzocht omdat er documenten ontbraken. Voorts is artikel 172, lid 2, van gedelegeerde verordening 2015/2446 niet in strijd met het hogere Unierecht. De Commissie is op grond van artikel 212, onder a), van het douanewetboek bevoegd gedelegeerde handelingen vast te stellen ter bepaling van de voorwaarden voor het verlenen van de vergunning.

- 9 Verzoekster voert in haar beroep het volgende aan: doorslaggevend voor de verlening van de door haar verzochte vergunning is haar aanvraag van 14 december 2018. Deze aanvraag moet worden uitgelegd als aanvraag om verlening van een vergunning. Verweerder heeft deze aanvraag ook aanvaard omdat hij op 22 januari 2019 daaraan een nummer heeft toegekend en niet heeft meegedeeld dat de aanvraag niet is aanvaard of dat nog meer informatie moet worden verstrekt. In ieder geval omvat noch artikel 24, onder d), van het douanewetboek noch de specifieke regeling van artikel 212 van het douanewetboek een bevoegdheidsregel voor de vaststelling van artikel 172 van gedelegeerde verordening 2015/2446.
- 10 Verweerder stelt het volgende: verzoekster heeft op 14 december 2018 geen aanvraag gedaan voor een vergunning met terugwerkende kracht. Zij had toentertijd ook geen reden om een vergunning met terugwerkende kracht aan te vragen voor invoer die op dat moment nog had plaatsgevonden.

## II.

- 11 De verwijzende rechter schorst de behandeling van het aanhangige beroep (§ 74 van de Finanzgerichtsordnung; wet op de organisatie van de belastingrechtspraak) en verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) krachtens artikel 267, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) om een prejudiciële beslissing over de in het dictum geformuleerde vraag. De beslissing over het beroep hangt af van het antwoord op de vraag of artikel 172, leden 1 en 2, van gedelegeerde verordening 2015/2446 geldig is.
- 12 Verzoeksters aanspraak is gegrond op artikel 211, lid 1, eerste alinea, onder a), en lid 2, van het douanewetboek. Op basis daarvan kunnen de douaneautoriteiten onder meer een vergunning met terugwerkende kracht verlenen voor het gebruik van de regeling actieve veredeling. Verweerder betwist niet dat aan de voorwaarden van artikel 211, lid 2, eerste alinea, onder b) tot en met g), van het douanewetboek is voldaan.

- 13 Artikel 172, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/2446 zou eraan in de weg kunnen staan om de door verzoekster aangevraagde vergunning met terugwerkende kracht te verlenen. Hierin is bepaald dat een door de douaneautoriteiten met terugwerkende kracht verleende vergunning overeenkomstig artikel 211, lid 2, van het wetboek, ten vroegste van kracht wordt op de datum van aanvaarding van de aanvraag. Hierbij is niet van belang of de aanvraag uitdrukkelijk gericht is op de verlening van een vergunning met terugwerkende kracht. Artikel 172, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/2446 heeft slechts tot doel dat de vergunning ten vroegste van kracht wordt op de datum van aanvaarding van een aanvraag waarbij niet uitdrukkelijk om terugwerkende kracht is verzocht.
- 14 Volgens de verwijzende rechter heeft verweerder verzoeksters aanvraag van 14 december 2018 niet vóór 14 juli 2021 aanvaard in de zin van artikel 22, lid 2, tweede alinea, van het douanewetboek. Overeenkomstig artikel 12, lid 1, van uitvoeringsverordening (EU) 2015/2447 van de Commissie van 24 november 2015 houdende nadere uitvoeringsvoorschriften voor enkele bepalingen van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (hierna: „uitvoeringsverordening 2015/2447”) is de datum van aanvaarding van de aanvraag de datum waarop alle vereiste informatie door de douaneautoriteit werd ontvangen overeenkomstig artikel 22, lid 2, tweede alinea, van het douanewetboek. Verweerder had niet alle vereiste informatie ontvangen. Verzoekster heeft pas met haar brief van 21 mei 2021 de door haar ingevulde delen II en III van de vragenlijst voor de verlening van douanevergunningen toegestuurd. Het door haar ingevulde deel I van de vragenlijst voor de verlening van douanevergunningen heeft zij pas tijdens de bezwaarprocedure na uitvaardiging van de beschikking van 11 juli 2021 aan verweerder gezonden.
- 15 Verzoekster kon het bericht van verweerders medewerker van 22 januari 2019 met de mededeling dat „de aangevraagde vergunning voor de regeling actieve veredeling” [...] na onderzoek van de voorwaarden voor vergunningverlening onder nummer DE/IPO/8000AV000132 [zal] worden geregistreerd”, niet opvatten als aanvaarding van haar aanvraag in de zin van artikel 22, lid 2, tweede alinea, van het douanewetboek. Veeleer heeft de medewerker op niet mis te verstane wijze erop gewezen dat een vergunning in de toekomst pas „na onderzoek van de voorwaarden voor verlening van de vergunning” onder het genoemde nummer wordt geregistreerd.
- 16 Verweerder had verzoekster dus volgens artikel 12, lid 2, tweede alinea, van uitvoeringsverordening 2015/2447 moeten mededelen dat hij haar aanvraag van december 2018 niet heeft aanvaard. Ook dat is niet gebeurd. Niettemin wordt haar aanvraag niet geacht reeds op 17 december 2018 te zijn aanvaard overeenkomstig artikel 12, lid 3, eerste volzin, van uitvoeringsverordening 2015/2447. Als datum van aanvaarding geldt volgens artikel 12, lid 3, tweede volzin, van uitvoeringsverordening 2015/2447 de datum waarop de aanvraag is ingediend bij de douaneautoriteit. Verzoekster is echter gesommeerd om aanvullende informatie

te verstrekken. Deze sommatie is zij aanvankelijk niet gevolgd. Veeleer heeft zij pas tijdens de bezwaarprocedure per brief van 14 juli 2021 het nog ontbrekende ingevulde deel I van de vragenlijst voor de verlening van douanevergunningen aan verweerder gezonden. Overeenkomstig artikel 12, lid 3, tweede volzin, van uitvoeringsverordening 2015/2447 moet derhalve worden uitgegaan van 14 juli 2021 als de datum waarop de laatste informatie aan verweerder is verstrekt. Verzoekster had haar aanvraag voor de vergunning met terugwerkende kracht echter al op 12 april 2021 ingediend.

- 17 Volgens artikel 172, lid 2, van gedelegeerde verordening 2015/2446 kunnen de douaneautoriteiten in buitengewone omstandigheden toestaan dat een in artikel 172, lid 1, van deze verordening bedoelde vergunning ten vroegste één jaar vóór de datum van aanvaarding van de aanvraag van kracht wordt.
- 18 In het onderhavige geval is waarschijnlijk geen sprake van een economische behoefte [artikel 211, lid 2, eerste alinea, onder a), van het douanewetboek] voor het verlenen met terugwerkende kracht van een vergunning volgens artikel 172, lid 2, van gedelegeerde verordening 2015/2446. Het is juist dat de vaststelling van invoerrechten tegen een aanvrager omdat er geen vergunning met terugwerkende kracht is verleend een grondslag voor een economische behoefte kan vormen. Indien de vergunning met terugwerkende kracht wordt verleend, moet de douaneaangifte volgens artikel 148, lid 4, onder d), van gedelegeerde verordening 2015/2446 ongeldig worden gemaakt. Dat heeft overeenkomstig artikel 124, lid 1, onder d), van het douanewetboek als gevolg dat de douaneschuld tenietgaat en de overeenkomende bedragen aan invoerrechten volgens artikel 117, lid 1, van het douanewetboek kunnen worden terugbetaald. In casu zou een vergunning die volgens artikel 172, lid 2, van gedelegeerde verordening 2015/2446 met terugwerkende kracht aan verzoekster is verleend echter niet meer leiden tot het tenietgaan van de douaneschulden, omdat zij de uit China ingevoerde goederen uiterlijk op 18 juli 2019 voor het vrije verkeer had aangegeven.
- 19 De verwijzende rechter betwijfelt dat artikel 172, leden 1 en 2, van gedelegeerde verordening 2015/2446 verenigbaar is met hoger Unierecht.
- 20 Volgens artikel 290, lid 1, tweede alinea, VWEU moeten in een wetgevingshandeling waarbij aan de Commissie de bevoegdheid wordt overgedragen niet-wetgevingshandelingen van algemene strekking vast te stellen ter aanvulling of wijziging van bepaalde niet-essentiële onderdelen van de wetgevingshandeling, uitdrukkelijk de doelstellingen, de inhoud, de strekking en de duur van de bevoegdheidsdelegatie worden afgebakend. De verlening van een gedelegeerde bevoegdheid is dus alleen bedoeld voor de vaststelling van regels die aansluiten bij de in de basiswetgevingshandeling vastgestelde regeling [(OMISSIS) arresten van 18 maart 2014, Commissie/Parlement en Raad, C-427/12, EU:C:2014:170, punt 38, en 17 maart 2016, Parlement/Commissie, C-286/14, EU:C:2016:183, punt 30]. De verleende bevoegdheid moet voorts voldoende nauwkeurig afgebakend worden, in het bijzonder in die zin dat de grenzen van die bevoegdheid duidelijk worden aangegeven en dat de uitvoering

die de Commissie aan de bevoegdheid geeft, kan worden getoetst aan objectieve, door de Uniewetgever vastgestelde criteria [(OMISSIS) arrest van 26 juli 2017, Tsjechische Republiek/Commissie, C-696/15 P, EU:C:2017:595, punt 49].

- 21 Bevoegdheidsregels voor de vaststelling van artikel 172, leden 1 en 2, van gedelegeerde verordening 2015/2446 zouden artikel 24, onder d), en artikel 212, onder a), van het douanewetboek kunnen zijn.
- 22 De Commissie heeft zich voor de vaststelling van artikel 172, leden 1 en 2, van gedelegeerde verordening 2015/2446 gebaseerd op artikel 24, onder d), van het douanewetboek. De Commissie heeft tussen de haakjes in de titel van artikel 172 van gedelegeerde verordening 2015/2446 uitdrukkelijk verwezen naar artikel 22, lid 4, van het douanewetboek. Volgens artikel 24, onder d), van het douanewetboek was de Commissie bevoegd de in artikel 22, lid 4, bedoelde gevallen te bepalen waarin de beschikking van kracht wordt op een andere datum dan die waarop de aanvrager de beschikking ontvangt of wordt geacht deze te hebben ontvangen. Dit omvat waarschijnlijk ook de bevoegdheid de voorwaarden te bepalen voor het verlenen, met terugwerkende kracht, van een vergunning in de gevallen bedoeld in artikel 211, lid 1, onder a), van het douanewetboek.
- 23 Tevens is de Commissie op grond van artikel 212 van het douanewetboek bevoegd om bij een gedelegeerde handeling de voorwaarden te bepalen voor het verlenen van de vergunning voor de regelingen als bedoeld in artikel 211, lid 1, onder a). Deze bevoegdheidsregel kan met name ook de voorwaarden betreffen waaronder een vergunning met terugwerkende kracht kan worden verleend zoals bedoeld in artikel 211, lid 2, van het douanewetboek. In artikel 212, onder a), van het douanewetboek wordt weliswaar niet uitdrukkelijk verwezen naar artikel 211, lid 2, maar door de formulering in artikel 212, onder a), van het douanewetboek, namelijk ter bepaling van de voorwaarden voor het verlenen van de vergunning „voor de regelingen als bedoeld in artikel 211, lid 1” („the conditions for granting the authorisation for the procedures referred to in Article 211(1)” in de Engelse versie en „les conditions d’octroi de l’autorisation aux fins des régimes visés à l’article 211, paragraphe 1” in de Franse versie van het voorschrift), is waarschijnlijk voldoende duidelijk tot uitdrukking gebracht dat de Commissie met name ook bevoegd moet zijn om de voorwaarden voor het verlenen van een vergunning met terugwerkende kracht gedetailleerd te bepalen (artikel 211, lid 2, van het douanewetboek), waaronder de in artikel 211, lid 1, onder a), bedoelde regeling actieve veredeling.
- 24 Twijfelachtig is evenwel of de regels van artikel 172, leden 1 en 2, van gedelegeerde verordening 2015/2446 aansluiten bij de in de basiswetgevingshandeling vastgestelde regeling. Het Europees Parlement en de Raad hebben in artikel 211, lid 2, van het douanewetboek niet geregeld tot welke datum de douaneautoriteiten een vergunning met terugwerkende kracht mogen verlenen. Het valt te betwijfelen of de Commissie daarom op basis van artikel 24, onder d), en artikel 212, onder a), van het douanewetboek bevoegd was om te bepalen tot welke datum de douaneautoriteiten een vergunning met terugwerkende



kracht mogen verlenen voor de regeling bedoeld in artikel 211, lid 1. Bovendien schrijft artikel 211, lid 2, van het douanewetboek niet voor dat een vergunning slechts in buitengewone omstandigheden met terugwerkende kracht mag worden verleend.

- 25 Volgens artikel 290, lid 1, tweede alinea, tweede volzin, VWEU worden de essentiële onderdelen van een gebied uitsluitend bij een wetgevingshandeling geregeld en kunnen zij derhalve niet het voorwerp zijn van bevoegdheidsdelegatie. Het Europees Parlement en de Raad hebben in artikel 211, lid 2, van het douanewetboek de voorwaarden voor de verlening met terugwerkende kracht van een vergunning gedetailleerd vastgelegd. Dit zou kunnen betekenen dat het Europees Parlement en de Raad geen temporeel kader en geen andere voorwaarden hebben geregeld voor het verlenen van een vergunning met terugwerkende kracht. Bij het bepalen van het temporele kader voor een vergunning met terugwerkende kracht kan het bovendien gaan om een essentieel onderdeel van de douanewetgeving van de Unie dat uitsluitend bij het douanewetboek moest worden geregeld en niet het voorwerp was van bevoegdheidsdelegatie.
- 26 Niettemin is onduidelijk om welke aard van een bevoegdheidsdelegatie het zou gaan bij de regels van artikel 24, onder d), en artikel 212, onder a), van het douanewetboek. Op basis daarvan zou de Commissie bevoegd zijn de in artikel 22, lid 4, van het douanewetboek bedoelde gevallen „te bepalen” waarin de beschikking van kracht wordt op een andere datum dan die waarop de aanvrager de beschikking ontvangt of wordt geacht deze te hebben ontvangen alsook de voorwaarden „te bepalen” voor het verlenen van de vergunning voor de regelingen als bedoeld in artikel 211, lid 1, van het douanewetboek.
- 27 Uit de woorden „aanvullen of wijzigen” in artikel 290, lid 1, VWEU volgt dat de twee bedoelde categorieën gedelegeerde bevoegdheden zich duidelijk van elkaar onderscheiden [(OMISSIS) arrest van 17 maart 2016, Parlement/Commissie, C-286/14, EU:C:2016:183, punt 40]. De delegatie van een bevoegdheid om een wetgevingshandeling „aan te vullen” strekt er immers slechts toe de Commissie te machtigen om die handeling te concretiseren. Wanneer de Commissie een dergelijke bevoegdheid uitoefent, is haar mandaat ertoe beperkt, met inachtneming van de volledige door de wetgever vastgestelde wetgevingshandeling, de niet-essentiële onderdelen van de betrokken regeling die door de wetgever niet nader zijn bepaald, gedetailleerd uit te werken [(OMISSIS) arrest van 17 maart 2016, Parlement/Commissie, C-286/14, EU:C:2016:183, punt 41]. De delegatie van een bevoegdheid om een wetgevingshandeling „te wijzigen” strekt er daarentegen toe de Commissie te machtigen om niet-essentiële onderdelen die door de wetgever in die handeling zijn vastgesteld, te amenderen of in te trekken. Wanneer de Commissie een dergelijke bevoegdheid uitoefent, is zij niet verplicht te handelen met inachtneming van de onderdelen waarvan de wijziging net wordt beoogd met het aan haar verleende mandaat [(OMISSIS) arrest van 17 maart 2016, Parlement/Commissie, C-286/14, EU:C:2016:183, punt 42]. Deze verschillen tussen de twee in artikel 290, lid 1, VWEU bedoelde

categorieën gedelegeerde bevoegdheden verzetten zich ertegen dat aan de Commissie de bevoegdheid wordt verleend om zelf de aard van de aan haar overgedragen bevoegdheid te bepalen. Bijgevolg moet de Uniewetgever de aard bepalen van de delegatie die hij aan de Commissie wil verlenen [(OMISSIS) arrest van 17 maart 2016, Parlement/Commissie, C-286/14, EU:C:2016:183, punt 46].

- 28 Uit de formuleringen in artikel 24, onder d), en artikel 212, onder a), van het douanewetboek, op basis waarvan de Commissie bevoegd is de in artikel 22, lid 4, eerste volzin bedoelde gevallen of de voorwaarden voor het verlenen van de vergunning „te bepalen” blijkt niet zonder meer of de Commissie bevoegd is om enkel aanvullende of zelfs wijzigende handelingen vast te stellen. Iets anders regelt de Commissie inmiddels bijvoorbeeld in artikel 6, lid 8, onder d), van haar voorstel van 17 mei 2023 [COM(2023) 258 final] voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie, tot oprichting van de douaneautoriteit van de Europese Unie en tot intrekking van verordening (EU) nr. 952/2013 (celex nr. 52023PC0258).
- 29 Het is juist dat de Commissie reeds in artikel 508, leden 1 en 3, van verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB 1993, L 253, blz. 1) in de versie van verordening (EG) nr. 993/2001 van de Commissie van 4 mei 2001 (PB 2001, L 141, blz. 1) vergelijkbare regelingen als artikel 172, leden 1 en 2, van gedelegeerde verordening 2015/2446 heeft vastgesteld. Deze regelingen zijn echter nog vóór de inwerkingtreding van artikel 290 VWEU op 1 december 2009 vastgesteld, dat pas bij het Verdrag van Lissabon van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (2007/C 306/01) in het VWEU is opgenomen.
- 30 Het Hof heeft [(OMISSIS)] in arrest van 9 juli 2020, Unipack (C-391/19, EU:C:2020:547, punten 30 en 31) [(OMISSIS)] het nuttig effect van artikel 172, lid 2, van gedelegeerde verordening 2015/2446 niet in twijfel getrokken. Ook heeft het Hof in arrest van 21 oktober 2021, Beeren-, Wild-, Feinfrucht (C-825/19, EU:C:2021:869, punten 43 e.v.) [(OMISSIS)] niet getwijfeld aan het nuttig effect van de in beginsel geldende termijn van een jaar in artikel 294, lid 3, van verordening nr. 2454/93 dat overeenkomt met artikel 508, lid 3, daarvan. De verwijzende rechters hadden het Hof in deze twee prejudiciële procedures echter slechts vragen over de uitlegging en geen vragen over de geldigheid voorgelegd.
- 31 Bovendien valt te betwijfelen of de regeling van het temporele kader voor het verlenen, met terugwerkende kracht, van een vergunning in artikel 172, leden 1 en 2, van gedelegeerde verordening 2015/2446 voldoet aan de motiveringsvereisten die voor een dergelijke handeling gelden. Voor de uitoefening van de bevoegdheid van de Commissie om gedelegeerde handelingen vast te stellen gelden bepaalde vereisten. De doelstellingen van een gedelegeerde verordening moeten de vaststelling ervan rechtvaardigen, en deze verordening moet voldoen aan het

motiveringsvereiste dat voor een dergelijke handeling geldt [(OMISSIS) arrest van 21 september 2023, Stappert Deutschland, C-210/22, EU:C:2023:693, punt 53].

- 32 De Commissie heeft in overweging 14 van gedelegeerde verordening 2015/2446 ter motivering van de regeling in artikel 172, leden 1 en 2, enkel uiteengezet dat in bepaalde gevallen een beschikking van kracht moet worden op een andere datum dan die waarop de aanvrager deze ontvangt of wordt geacht te hebben ontvangen, namelijk wanneer de aanvrager heeft verzocht dat de beschikking op een andere datum van kracht wordt of wanneer zij pas van kracht wordt nadat de aanvrager bepaalde formaliteiten heeft vervuld. Omwille van de duidelijkheid en de rechtszekerheid moeten deze gevallen nauwkeurig worden vastgelegd. De vraag rijst of deze algemene motivering volstaat „ter bepaling” van een voor de marktdeelnemers en de douaneautoriteiten van de lidstaten zo vergaande regeling als die inzake het temporele kader voor het verlenen, met terugwerkende kracht, van een vergunning.

[OMISSIS]